

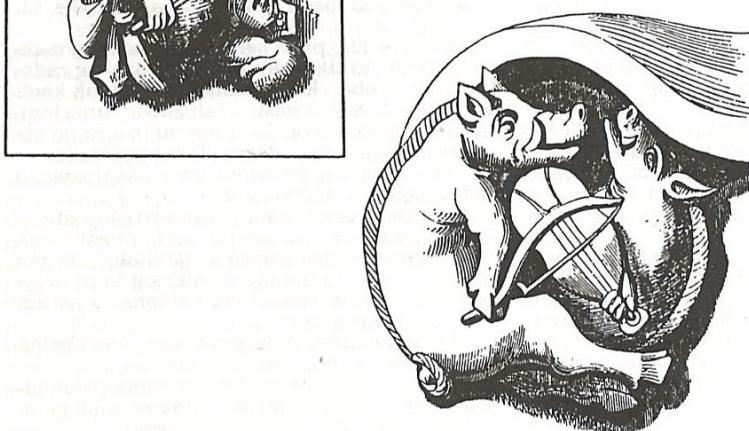
*Prava je mera kada se nešto
tačno upola udvostruči.*

zašto nisam bubenjar u nekom blues band-u?

ivan negrišorac

ISTINA, ISTINA PRE SVEGA

Svakako,
svakako Mada, ipak,
ne bi, nikako ne bi Jer, u protivnom,
moglo bi, nekako, to bi, već, na ovaj ili onaj način, ipak,
moglo Ali, tek onako, ja-tebi-ti-men, pre svega
iznabuha, a onda otprilike to-i-to, valjda
tako-j-tako, to ne može i ne sme, neprihvatljiva je, bez
sumnje, ta malina na tanjurju šuć-
muć Znamo mi takve Premda, opet, rekla-kazala,
kao da i nije tako, pre
će biti onako, tek ovde-onde, makar i ovako, samo
nek je nekako, i ako je to, eto, tako
i onako, a nekmoli onamo
i ovamo Ono što je bilo levo-desno, sad je
samo gore-dole, a svet se u hiljade semenki rasuo kojekuda Sve je, dak-
le, tu,
samo tu, i ne bi smelo: oj,
oj, joohoj, joj, eej, jej, huuuu, j
hihijih, hojhojhoj,
juh, juh, huj,
oooooooooo!



ZAŠTO NISAM BUBNjar U NEKOM BLUES BAND-u?

1. Prošetao sam gradom sa indijskom palmom, u sariju, sa kokosovim mlekom na usnama, uz »gle« prolaznika očajnih što bajno stabaće sa zrcala XVIII-ovekovnih istočnjačkih pričica nije sišlo sve do narodnih kalendara po krevetskim svodovima diljem naše domovine. Ona pogleda u nebo i pomici: »gle, danas sam kao sunce što diže i spušta svoju mrtvu glavicu, tamo, iza svih katedrala«. I još: »kad umrem, svi listovi neka se pokidaju i spale, a kad me iseku na dašćice da čitaju se stihovi Bhagavad-gite, Biblije i Kurana«. Glava mi sklizne, tamo u ono vreme, kad duša mi latala budističkim manastirom, a eto: umetnički predmeti na ovoj uličnoj, sidhi izložbi dišu, zaustavljaju rad srca i lete po galeriji. Nikad neću napisati pesmu koju toliko sveta gleda ravno u oči.

2. Na 17000000 svetlosnih godina od palca moje leve šake eksplodirala je zvezda: morao sam, dakle, svoju mrtvu dragu da opaučim preko usta. Kuća je javni, zagrobnji falus koji se bez stida premerava komšijskim aršinom ili osmercima našeg čika Jove, što mazi po glavi nas, krepke 145-godišnjake. Pao mi mrak na oči i šaka izlete u vaseljenu: jednica prebroja sve zvezde. Ništa nisam primetio, ali ona jeste: jedne je zvezde manje! O tome, sada, uz kafu, planete glasno čute.

3. Kolaps je to, bratac, kolaps! Ko u aps, ko iz apsa! Šnaps u kadi, dok brčkamo se otac, majka i ja, štedeći vodu i duvajući u prste oko petog Celzijusovog stepenika. Kao što je, nekad, Švaba znao svoje »tra-la-la«, a u španskim selima još se ori »ola-la, ole-le, ko-je-što-je«. Kuje Mujo ptuje, Mujo i kujuće kuje, a sejice suje. Eto, to je!

4. Volim da gledam kako govna odlaze. Ne mogu se odvojiti od šo-lje, od ideografskih figurica za čitanje većnosti, dok napipavam ručicu, dok povlačim je, i čuje se huk, i voda kulja, sva od mulja, a ja gle dam, i gle sve dam, kako se pod mlazom razliva, i nestaje, o sve tako nestaje, odlazeći zauvek, daleko negde, u miljkovićevski nepovrat. Jedina je to prilika kad se zna šta je šta i gde je šta. Mašite, mašite onima na odlasku. O njima ništa, ništa ružno, samo se dobro vežite. Čao, amore, čao!

REKLAMNA ĆIVIJA

1. O, pa mi se pozajemo, zar ne, oslovih se, dok me je mutnim, debelim ekranima prozirala (oh, prezilara) do gole kože. Bio sam nag, na repu golotrbe regrutne kolone, što je vodila od nekog dalekog oblača do toplog grlića ovog vulvnog projektorata. Dodirivao sam je usnama, klizio prstima po staklenom epidermu, jezikom vlažno ulaznu pumpu. Ništa i ništa, ostaću samo ručni bacački brdske pešadijske ili kuvarske re-capture javnog kazandžije. Ispiću te, do dna, režao sam, a ona izvodila papuanski body-art s kapljicama leda, što -zzzzzzzzz!- buši mi Zubnu pulpu, moj spasonosni opanak. Ococa, o curvo, o colo!

2. Taj čovek, ta breskva pobodena u mesečevu prašinu, nosio je jedno crnomanjastvo »uh« u očnim čvorovima. Kapci su klizili, lazili, lili, nadole, lili, obrazi padali nisko, strašno nisko, čak ispod kolena, gde mu je, nedeljom, delazio more i šaptalo: pogledaj kako noć blešti, kako sija tama kojom će dovršiti svet! »Uh« bi se podizao, iz mrtvih, duvao hitro telesinu, postajajući nebeski balon, masno »oh«, zatim »Oh«, i -eh!- odlazio, uvis, -ah!- leto, sve dalji i belji, Oh, meseče, ti li si O«, Tajo«, O! Cudna mi čuda, reče krtica, ja ču jedina preživeti kad pečurka spusti svoje kišne praškove: još čemo mi videti ko će poslednji reći »pih!«

3. Vlažni zvuci cede se kap-po-kap, kao ulje niz cevčice mog suseda, tog profesionalnog džu-boksa u klubu penzionera, visoko podšišani vrat, u mladosti, nekoć, davno pre pronaleta električke, proguštan, jedan, kilometre i kilometre video-trake, tako da želudac, balkanski šampion u hodanju na prstima i farbanju porno-sličica, imao je šta da žvače sve do penzije. Evo ga, sad, premotava stare, dobre filmove i gleda ih unazad, kao kad u gay-club-u obrneš kriglu, a ona se kap-po-kap znoj duboko iznutra, kao kad ispisuješ vesele čekove i, usput, pljuckaš sa dalekih zvezda, sve dok, jednog jutra, iz mora, iz pene, ne podigne se glavica ružoprstog ispljuvka: nemoj da sereš, govno jedno! Bilo bi to sve, da iznenada nije ubaćen novčić a dugmence podleglo pritisku: Kiss me, kiss me, my darling!

UMIRU PADEŽI

1. Gde je čar mojih apa, kapa rad pokojnih osti što procvetali u buket dživđanja ispod o, gled, luka mojih obrva. Ja sam dosadan, »ja« je dosadno! To je jaje, a mrak je češalj sa hiljadama svetlosnih zubića.

2. Kad uđemo u rečenicu ne znamo gde će pasti tačka. Reče pokojni Če: Nicu u dem, u »dok« i »kad« da ulijemo vreli liv. U sirote lije mokra repina, pena usirenata na gubici i gubi lovac novac sa besnog talona, ta lova što ubici balona i bacila hitro baci laso u srčanu solanu. Zašto mi je »ja« tako sićušno u salonu, zašto »zašto« da navuče kapuljaču ne ume?

3. Milujem majmuna, trljam, trlj, am i am, gologuzana rumenog, trlj, trlj, amo, majmune, amo, maj mu na vrh nosa milu oluju zakuvao, vaj, maju, vaj, trlj, trlj, majmuna trljam, milujem, dodi, o di, di, rži, njisni, reži, pisi, vrisni, pljucni, pljuc, moj, pljuc, ne, ne, pljuc, pljuuuu, u, u, uuuuuuuuuuuuu...

4. Ljudi koji neprestano govore »dabome« imaju žute nokte. U njihovom mirisu blesne grumen davnog, iščezlog, zlog sveta i, tada, vide

*U čemu je razlika između jednog krokodila?
Ukoliko je zeleniji, utoliko pliva.*

se svi mravi što klize niz nogavicu princa koji se ukakio u tamo nekoj slikovnici. Svi smo mi na putu do spasonosnog nokšira. Živimo tu gde smo i grizemo nokte koji da izrastu ne stižu. Eto, uvukao se u sebe i odatle ništa me izbaciti ne može: tek reči, sluzavi puzevi, cure niz čelo. Na čelu sa obrvama. A kupe nas kao snoplike dok šuškamo: o vi, zreli patlidžani za sve nas, nikad vaše klice neće sevnuti tamo gde treba. Kruži taj bauk, kruži još uvek, ali nije to papak kome glačamo hitinsku azbuku i, onako, složno: ... a na klupi četka, da ti pričam ispočetka?

BANKE, BARKE I BARAKE

1. Koliko puta zgazio sam mrava, rekao u dugu da će te obući, u svetlosne farmerice sa zakrrom na guzi, gde je, davno već, preletelo okovano jaje. Petar je bio velik, a prozvaše ga, naravno, Petar Mali: išao je na prednju vuču, sa 68 ideoloških konja. Onda je došao onaj krivonogi: »Nizašta te ne krivim, ispravljam te«, reče, podrigujući po beskonačnim crevnim dolinama. I dalje: »U to ime oduzeću ti prezime, tu čebad što grebad!«

2. Izbačen sam, odavno, iz škole, iz sećanja ljubavnice koja praštala je kad se ukakimo. A bila to gravitaciona prćak ptičjeg jajeta što smo ga nekad, davno, tražili po olucima, a nači ćemo ga jednog lepog dana kad udahnemo duboko i uđemo u beskonačnu cev, tamnu i bleštanu.

3. Živila, živila Obala slovenačka! Skinuti treba burmu, u burmoticu se zavući i ticu pomusti u švalersku pljosku. Tada će se sve videti, tačno u 6h posle rata. Kloniraćemo mi tu galaktičku šupu, tamo daleko, gde limun multiplicira razvojne programe kilavih raketa-nosača što ni tričevu penziju još skuckali nisu.

4. Uvek te štrokave oštrocunde, uvek njihovo stidno meso pred nosom nam pulsira: tri prsta gore, jedan dole. Evo banke, evo dve, tri!

5. Kad smo se rodili, mila bajko, u red smo stali za doček Nove Godine. O, dodi, širimo ruke u vazdušne pelerine andela, dodi gospodice, majko intelektualnih pacova s kukastim krstom na čelu, dodi maloletna usedelice sa mrljom rizi-bizija na portikli, gde si do sad, bako iz vučje utrobe, variš li još devojčice njuferaških kapica i štucneš li: »Okoš bokoš prne kokoš, pita Paja kolko imas...«



GLUVO BILO

Ovo je pesma,
ona počinje sa »ovo je
pesma«. Kao kad je naš dragi
profesor pao s Marsa i, očaran kreketom
barskih velikodostojnika, širio medu paganima
dogmatike škrge, tvrdeći da punoglavci
već putuju planetarnom hladnjacom ka jednoj
dalekoj, vreloj šupici Smrt
ima ogromne uši, šaptala
je Crvenkapi dobra
bakica, koja još ne kapira
gde je izlaz iz vučjeg trbušnog marketinga,
pa priča ne može da dobije štambilj.
Medunarodnog monetarnog fonda Nikad se
ne zna ko će, konačno, staviti
tačku Javljenje je, tek,
da sve ima svoj početak, sredinu
i kraj, kao što ova pesma rečju »kažiprst«
češka svoj nabrekli trbušići,
koji više ne podnosi
mineralni akvarijum Ribice,
žabice, ajkule Patuljci su postali
smrdljive rudarcine čiji srčani
šumovi umnožavaju se u boci jevitnog
konjaka što, prazna, svake subote
svršava pod barskim stolom Mada oni
su jedini što pijukom zabodu tačno tamo
gde treba Na onim salašima, tamo,
daleko, na severu
Irske



u sobu provališe novinari

mirodrag raičević

1.

— Idemo li šefe? — upita crnokosa leptotica Mej Parsons ulazeći u kancelariju Majkla Hejzlivuda, već obučena za polazak, sa tašnom okačenom o bilo koje rame. Slavni privatni detektiv je zadovoljno pogleda i osmehu se.

— Xm, toa ne e daljeku od vistinata, dрага моја.

2.

Za to vreme nekoliko trenutaka levo...

— Ja... Ja... — počeo je govoriti čovek otvarajući usta kao riba na svom, očigledno pokušavajući nešto da kaže, ali mu to nije polazilo za rukom.

— Oni... Oni su opasni! Pobegao sam... Slučajno... Nisu pazili... Pobegao sam... Isprekidane reči nije mogao nikako da izgovori kao koliko toliko povezanu rečenicu.

— Samo moment! — zaustavi ga detektivov glas koji je sekao kao oštar nož.

3.

— Kaži dragička.

— Žao što?

— Ma, kaži dragička!

— Dragička.

Krv iz rana obojila je bela vrata iza njegovih leda u crveno. U dva koraka je prišao Stenliju Hamiltonu i iznenadnim udarcem iz laka, skoro bez ikakvog zamaha, snažnom pesnicom ga je udario u usta. Obe usne mladeg inspektora pukoše i iz njih poče da lipti krv i da natapa košulju i revere belog, letnjeg odela.

4.

Lice vode postade zeleno.

— Šta? — upitao je tihim, opasnim glasom.

— Ti to meni govorиш, bednici? Usuduješ se da otvorиш prokleta usta a da prethodno nisi za to tražio dozvolu, a? Prst mu se nervozno grčio na obaraču.

5.

Prostorija je bila puna barutnog dima koji je pekao oči. Stajali su kao ukočeni na verujući u ono što se dogodilo u nekoliko proteklih sekundi dugih kao večnost a kratkih kao život.

— Ovo je užasno! — reče inspektor Džon Vejn But. Šef komisije za ubistva Menhetna.

Upravo zbog toga Hejzi ga je još više cenio i poštovao.

6.

U sobu provališe novinari.

7.

Njujorška mrtvačnica nalazi se na uglu Tridesete ulice i Prve avenije. »Ovdje reči prestaju a osmesi se gase« pisalo je na latinskom iznad po-mpeznog ulaza.

Svi leševi iz Njujorka i šire okoline donose se ovamo.

Automatska staklena vrata neprestano su se otvarala i zatvarala.

— Ah, ti Amerikanci! — odmahivali su glavom Evropljani.

8.

Bledilo njegovog glatno izbrijanog lica odavalо je unutrašnju borbu i napetost jer je prostorija bila podumska, bez prozora.

Ko ima sreće u kartama i kocki,
ima i para za ljubav.